

100 Passentocht Juni 2006

Het idee werd tijdens de donkere wintermaanden door Tony gelanceerd.

Aangezien ik in het verre verleden ook al eens dergelijke tochten had gemaakt, trok mij dat wel aan. Verder had ik al, in de afgelopen jaren, mijn jaarlijkse motortrips besteed aan de voormalige Oostblok landen Polen, Tsjechië en Slowakije. Dus een keer wat anders is ook leuk.

Alleen de aanloop naar dit festijn ging voor mij persoonlijk nogal met de nodige problemen gepaard. Dit omdat mijn trouwe K(100)tje door haar vergevorderde leeftijd, van inmiddels 22 jaar, ouderdomsproblemen begon te vertonen. Mechanisch gezien is ze nog zeer kras, maar op het elektrische gebied begint ze wel wat steekjes te laten vallen. Naast de nodige checks en verbeteringen heb ik in het voorjaar verschillende testritten gemaakt (zelfs in de stromende regen!). Dit om zeker te weten dat de elektriek voldoende betrouwbaar is voor het grote feest. Na een grote beurt, nieuwe banden en nieuwe remblokken vond ik dat ik de stap wel kon maken.

Inmiddels hadden Mark, Tony, Paul en ik al eens de koppen bij elkaar gestoken om het e.e.a. af te stemmen. Dit op het terras van onze nieuwe honk Café St. Marten (Markt 21 te Oirschot).

De globale route werd door Tony verder op zijn GPS uitgewerkt en naarmate de startdatum van 10-06-2006 dichterbij kwam begon het adrenalinegehalte in mijn bloed te stijgen.

10 Jun liep om 6.00 uur de wekker af. Yes, yes het grote feest gaat beginnen. Na te zijn uitgezwaaid door vrouwlief reed ik, met een lekker ochtendzonnetje, gepakt en gezakt naar Waalre om bij Tony thuis ons te verzamelen. Naast Mark en Paul was ook Cleo weer van de partij.

De aanlooproute voerde ons via snelwegen naar Maastricht, Luik en Malmedy naar het zuiden. Bij Sankt Vith verlieten we de snelweg om binnendoor verder richting Luxemburg te rijden. Daarna via Zweibrücken (Duitsland) op naar de Franse Vogezes.

Tijdens het tanken zag ik een motorrijdster vallen met haar motor. Blijkbaar had ze tijdens het wegrijden de motor laten afslaan, zodat zij de macht over het stuur verloor.

Zoals bij elke oudere jongere, was mij vroeger geleerd galant voor dames te wezen. Dus ik snelde (nou ja snelde!) de weg over om haar motorfiets overeind te trekken. De schade viel echter wel mee (afgebroken versnellingspedaal), maar ze kon zo toch niet meer rijden. Per telefoon heeft ze haar, reeds weggereden, reisgenoot opgeroepen.

Het was die dag zeer warm. Trouwens de gehele reis hebben wij het warm tot zeer warm gehad. Maar bij de eeuwige sneeuw was het minder. Maar daarover later meer. Eindbestemming werd een camping bij het Franse Bassemberg. waar we de dag afsloten met een heerlijk diner in de kelder van een plaatselijk restaurantje.

11 Juni De dag daarop ontwaakte ik met een onbarmhartige zon, die dusdanig mijn tent aan het opwarmen was dat ik al snel buiten stond. Op deze zondagmorgen was het goed toeren door de vele stille franse dorpjes.

De middagstop werd een figuurlijk hoogtepunt met een combinatie van een heerlijke salade en een schitterend uitzicht (of was het andersom?).

Er was die dag echter ook een probleem. Vele benzinepompen bleken gesloten, zodat wij niet gemakkelijk aan de levensdrank voor onze motoren konden komen

Dat bleek alleen mogelijk met lokale pasjes, en niet met een creditcard of bankpas. Een behulpzame automobilist (en later nog een andere automobilist) schoot ons te hulp door ons via zijn kaart te laten tanken. Klasse dus.

De overgang van de Vogezen naar de Jura was de merken aan het landschap. Het aantal Colletjes werd groter en ze groeiden langzaam en geleidelijk uit naar echte Col's.

's Avonds bereikten wij de camping van Delemont in de Zwitserse Jura.

12 Juni Wederom vertrokken wij met mooi weer. Op deze 3e dag begonnen we de dag met een mooie stop bij boerderij / bergcafé Tiefmatt.

Daarna volgde onze 1ste echte pas Jaunpas (1509m). Daarna volgde de Mosenried (1001), de Col du Pillon (1546) en de Col de la Croix (1727m) waar we ook de eerste sneeuw konden aanraken.

Het feest begon nu pas goed, want hier waren we voor gekomen. De bergen en dus ook de passen werden hoger en het aantal haarspeldbochten was niet meer te tellen.

Hier, hoog in de bergen, werden we getraakteerd op de enige regenbui van deze trip. Het was kort maar wel hevig.

De voorspelling van Tony “na drie dagen heb je het sturen weer helemaal in de vingers” kwam uit.

In het begin stuurde ik regelmatig de bochten verkeerd in en ging het er nogal houterig aan toe.

De derde dag ging het veel vloeiender en strakker. We raakten ook veel beter op elkaar ingespeeld.

13 Juni Vanaf Martigny ging de route door de wijnhellingen. Dit met zeer steile en smalle weggetjes en dito haarspeldbochten. Het was wel goed opletten daar. Dus niet naar beneden kijken, diep ademen en rustig naar boven doorrijden!

Deze dag bereikten we het meest zuidelijke punt van onze route bij Bellinzona.

Via de Nufenenpas (2478m) kwamen we nu voor de eerste keer, van deze rit, in de eeuwige sneeuw terecht.

Even wat foto's gemaakt en hup weer verder met de tocht.

De camping van die avond had een fijn zwembad. Paul en ik waren niet te houden. Heerlijk om al dat zweet met een heerlijke snoekduik van je af te spoelen.

Na wat gespartel en wat baantjes te hebben getrokken waren wij weer zo fris als een hoentje. 's Avonds bij de Italiaan aan de dis gezeten. De uitbater bleek van Portugese afkomst te wezen.

Het tegenover gelegen Italiaanse Restaurant bleek door Brazilianen (met veel voetbalgejuich!) te worden bestierd. Dit om het wat duidelijker te maken!

14 Juni Zoals elke dag begonnen we met een ontbijtje in de ochtendzon. Zwitserland is heel mooi, met prachtige vergezichten. Deze dag voerde ons over verschillende passen die in het Zwitserse/Italiaanse grensgebied lagen. Hierdoor wisselden wij regelmatig van grenskantoor, maar dat zijn ze blijkbaar daar wel gewend.

Plotsklaps werd mijn aandacht gericht op een zeer mooi kerkje hoog op de berg. Daarna was het weer plotsklaps donker, want ik reed een tunnel in! Pierre opletten dus!

Ging alles goed?

Nee, niet alles ging goed! Want met 288 KM precies op de dagteller kwam ik tijdens het stijgen naar weer een nieuwe pas zonder benzine te staan.

Nu zul je denken dat Pierre nu een groot probleem heeft. Nou, niet is minder waar! Want waarom heeft Pierre altijd een hele grote tas achterop? Ja, dat is om veel te kunnen meenemen, dus ook reservebenzine! Hup motortje aan de kant. Noodbenzinetankje eruit. Tank bijvullen en hup verder met de geit. Sorry K(100)tje bedoel ik!

Tijdens de rit heeft Mark zowel zijn fototoestel als de camera van Paul op zijn kuip gemonteerd gehad. Mark heeft veel tijd en moeite gestoken om het rijden goed in beeld te brengen. Mark, Klasse!

Direct na een inspannende afdaling vanaf 2501m over een grindweggetje vonden we een leuke camping op ca. 1500m hoogte.

15 Juni Opvallend was het feit dat 's morgens bij een strak-blauwe lucht, er op deze hoogte blijkbaar geen dauw was en de tenten kurkdroog bleken te zijn.

Deze dag zouden wij de hoogste pas de Stelvio (2758m) van onze trip rijden. Helaas bleek met name de middag wat minder leuk. I.v.m. een feestdag in Duitsland waren vele Duitse motorrijders onderweg in de Alpen. Op zich zou dat geen probleem moeten opleveren, maar het lag meer aan hun rijgedrag. Ze reden als idioten en passeerden ook daar waar het niet kon. We hebben verschillende bijna botsingen gezien. Om erger te voorkomen gingen wij maar uiterst rechts rijden, zodat deze mafkezen konden passeren. Ook hoorden wij ook regelmatig de sirenes van ziekenwagens.

Maar wij laten ons niet zo gauw uit het veld slaan. De heerlijke salades als middagmaal waren uit-de-kunst en de potten bier tijdens de avonddis maakten weer alles goed.

Regelmatig stopten wij ook om langs de weg koffie (en thee voor Cleo) te zetten en wat te kunnen bijkletsen.

Die dag hebben wij ook nog mijn oudste zoon Jeroen, per telefoon toegezongen. Dit ter ere van het behalen van zijn HAVO diploma.

Toch wel een koddig gezicht, 5 heren van middelbare leeftijd, die op een caféterras met een mobieltje in het midden, gezamenlijk Lang-zal-hij-leven zingen.

In Oostenrijk aangekomen reden we via de Timmerjoch pas en Silvretta pas weer in Noordwestelijke richting.
De Oostenrijkers zijn wel geldwolven hoor!
Ruim €11 per pas vind ik toch wel geldklopperij.

Maar ja, het was wel heerlijk rijden.

Inmiddels waren we zo goed op elkaar ingespeeld dat we als een treintje de passen op en af goldden.
Omdat ik nu regelmatig achteraan reed kon ik dat goed zien en was deze verworven vaardigheid dan ook een lust voor mijn oog.

Op de camping die avond ervaarden we weer een nieuwe innovatie in het digitale tijdperk. We kregen allemaal een eigen pasje wat voor een hele hoop zaken kon worden gebruikt (nachtdeur opmaken, douchen enz.). Het grappige was dat we nu allemaal van den Heuvel als achternaam hadden. Dus het was wel een verbroedering van jewelste!

Volgens de campingbeheerder hadden wij wel mazzel. Dit omdat de Silvretta-pas nog maar 3 dagen open bleek te zijn i.v.m. zware sneeuwval!

2 Weken terug lag er zelfs nog sneeuw op de camping. Maar eigenlijk hadden wij meer belangstelling voor haar zeer goed smakende Goulashsoep uit eigen keuken.

16 Juni Wat is het toch heerlijk wakker worden met het geluid van zingende vogels en een kabbelende beek vlak naast je! Ik kan daar maar geen genoeg van krijgen. Het is dat ik af en toe een beetje moet werken voor de kost, anders zou ik het wel weten!

Het aanhoudende warme weer begon nu bij mij haar tol te eisen. Daarbij kwam ook nog het feit dat die dag het weer zeer benauwend was.

Op een zekere moment zag ik de weg op en neer gaan (op een vlak stuk, wel te verstaan) en dat is geen goed teken. Ik ben toen acuut gestopt en heb ik mijn kersenpit een beetje afgekoeld met water uit een beekje.

Nadat Mark zijn waterfles nog over mijn hoofd had uitgestort ging het weer beter. De rest van de dag heb ik geen klachten meer gehad.

Vanuit Oostenrijk nog een stukje Zwitserland weer verder naar het noorden.

's Avonds bereikten wij een camping aan de Duits/Zwitserse grens in Waldshut. Naast dat het een goed verzorgde camping was, kwam ook de Duitse truttigheid (Ordnung muss sein!) weer naar boven. De motoren moesten op een aparte parkeerplaats en wij mochten de koffers over de afrastering tillen naar een afgebakend tentenpark(je).

Die nacht hebben we ook een flinke onweersbui over ons heen gekregen.

17 Juni Deze ochtend reden we via het bekende Zwarte Woud (dus wel even Schwarzwaller Kirsch Torte bij de koffie!) en via de Franse Voagezen weer verder richting huis.

Hier moesten we wel even zoeken naar een camping. Omdat het inmiddels al wat later was leek het er even op dat we zonder eten naar ons bedje moesten.

Maar de zeer gastvrije vrouw van de campingbeheerder ging voor ons op pad voor Pizza's en wat te drinken. Toch aardig hé.

18 Juni We zijn deze laatste dag vroeg (6.00 uur) opgestaan omdat een aantal leden graag op tijd thuis wilden zijn (het was tenslotte vaderdag!).

We hebben onderweg op een terrasje nog samen een flesje bier gesigineerd voor de geslaagde Jeroen

Het laatste traject voerden ons via Zweibruecken, Trier, Bitburg, Prum, Eupen ons weer verder naar huis.

Helaas kwam het einde van deze rit weer in zicht.

In 9 dagen zijn we door 8 landen gereden en hebben we vele bergtoppen en -passen bedwongen. Maar aan alles komt een eind en we kunnen wederom terugzien op een fijne trip die ik voor geen goud had willen missen!

Pierre (tekst) + Mark (Foto's)

